

презумпции: „г. Яворов се оставя да го препоръчат и открият от една нова страна – изисканата, декадентски изтънчена форма на неговия езиковен стил.“ (Разбира се, решителният принос за измамното стопиране на поетовия образ принадлежи най-вече на Пенчо-Славейковия предговор от 1904 г.) Рецензията на Б. Ангелов³⁰ разгръща и някои от свойствените на парадигмата противоречия: изричайки Яворовия лирически мир като пределно тесен и субективен, тя същевременно признава безсилието си пред „пасивно-сензитивния тип“ Яворов. Всъщност от това частно признание нататък парадигмата започва да реторизира неспособността си да разгадава индивидуалния език на поета. От рецензията на Б. Ангелов насетне, в един или друг смисъл, по един или друг повод, Яворов неизменно е упрекван от своите тълкуватели в словесна езотерика. В този дух най-парадоксална е оценката на Пенчо Славейков („гласнат в своя вървеж“) – наистина изумителна констатация, като се имат предвид виновниците за този тласък. На практика законодателят на литературната парадигма сам е стъписан от последиците при осъществяване на нейния блян и изказва опасения от идването на нещо неясно, невидимо, от появата на някаква неумолима съдбовност. Логически изход от тази незрима и неотстранима съдбовност е рутинната опозиция с Вазов. Може би действително Яворовото творчество е метаморфозирало във функция и може да се тълкува само релационно? В статията си обаче П. П. Славейков избягва традиционното противопоставяне *Яворов – Вазов*, прибягвайки до ловък ход: очертава не така ангажиращата, глобална и много по-широка опозиция *младите поети – остарелият Вазов*. Яворов тихомълком е изнесен от реда на „старите“, но и на „младите“. Парадоксът в игнорирането на неговата функция се състои в това, че тъкмо реализирането на проблематичния (*невазовски*) дискурс в поезията му, дискурс, за който парадигмата настоятелно пледира преди това, превръща Яворовата фигура в нещо тотално откъснато от идеалните стойнос-